

Ὅταν μοι αἰτῶται θεέλλα, τὴν πίστιν θερματέραν
ἐντός μας αἰσθανόμεθα: θεέλλης ἀστραπή,
ἐκλάμπει τὸ καθήκον μας παρέχει πλειότεραν
ὁ κίνδυνος τὴν δύναμιν ἡμῶν ἀνδροπρεπῆ.
Ἐλλάς, εἴν' ἡ διαβολὴ ἀρχὴ δολοφονίας·
σὲ διαβάλλουν, πρόσσεχε! εἰς νύκτα μὴ πλανῆς
τὰ βήματά σου, ἀλλ' εἰς φῶς ἀδόλου ἀληθείας.
Μὴ καταλίπης, μητέρ' μας, καρδίης ὀρφανῆς.

Ὀἶμοι! Πολὺ τὸ αἰσθημα καὶ ἀσθενῆς ἡ λύρα!
Νιόβη μένει παρ' ἐμοὶ ἡ Μοῦσα τεθλιμμένη·
Ὡς πῶς ἀπαραμύθητος, ὦ ποιηταί, θά μὲνῃ;
Ἐντεθῆεν ἴν' ἀνεγερθῆ, τίνα προσμένει γέτρα;
Τὸν τῆς πατρίδος ἔρωτα μὴ πλέον δὲν εὕρισκει;
ἀλλὰ οὐδεὶς ἡμῶν οὐδὲ πρό τοῦ θανάτου τρέμει.
Πῶς; ν' ἀμφιδάλλω, ποιηταί νεκροί, — ὦ, λέγετέ
μοι —
πῶς ὁ γνωρίζων ν' ἀγαπᾷ γνωρίζει ν' ἀποθνήσκει;

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.

ΕΙΣ ΤΟ ΚΑΝΑΡΙ ΜΟΥ.

Α'.

Εἶχα κ' ἐγὼ ἓνα κανάρι
ἓνα ὀλόχρυσο πουλί,
γεμάτο ἔμμορφιά καὶ γάρ, κ'
τ' ἀνάτρεφα μὲ τὸ φιλί.

Ἐ τὰ χεῖλη μου τροφή ζητοῦσε,
ἔς τὸ στόμα μου λυγρὸ νερό,
κ' ἐλεύθερο ἐπερπατοῦσε,
γιὰ μὲ ξεχνοῦσε τὸ φτερό...

Ἄχ! πόσο, πόσο μ' ἀγαποῦσε
τὸ χαυδεμένο μου πουλί!
κι' ἀπάνου μου πῶς ἀκουμποῦσε
τὴν ἔμμορφὴν του κεφαλῆ.

Ἦτο φυγὴ κάθε ἄματιά του·
εἶχε κορμί κυματιστό.
Ἦν ἄνοιγε τὰ δύο φτερά του,
ἔβλεπες ἄνθος φτερωτό...

Πόσαις φοραῖς ζευγαρωμένοι
ἔς ἓνα τραγοῦδι, τὴν αὐγὴν
ἔβλεπε αὐτὸ τῆ χρυσομένη,
κ' ἐγὼ τῆ μαυρισμένη γῆ.

Πόσαις φοραῖς συννεφιασμένοι
ἴσταν μ' ἔβλεπε, καὶ σκοτεινὸ,
ἐτραγουδοῦσε πικραμένο,
ἴσταν νά μου λέγῃ: Σὲ πονῶ.

[ΠΑΡΘΕΝΩΝ — ΕΤΟΣ Β'.]

Ἄχ! μελωδίας δὲν ζητοῦσε
νά εὕρη μέτρο τεχνητῆς,
ἐχάριετο, κ' ἐκελαῖτοῦσε
ὁ φτερωτός μου ποιητής.

Ποῦ εἶναι τώρα τὸ κανάρι;
ποῦ τὰ φτερά του νά κινῆ;
Τί ἐγίνε ἡ τόση χάρι,
κ' ἡ ἀσημένια του φωνή;

Β'.

Χθὲς τραγουδοῦσε τὸ καυμένο
μέσ' ἔς τὸ κλουδί του τὸ μικρό.
Ἐτάφην ἀγέρι ὀργισμένο,
ἀγέρι φύσησε ψυχρό.

κ' ἔπεσε κάτω τὸ κλουδί του,
ἀπ' τὸ παράθυρο ἔς τὴ γῆ,
κ' ἡ χρυσομένη κεφαλὴ του
θανάτου ἔλαβε πληγὴ.

Μ' εἶδε μὲ ἄματι λυπημένο·
ἔσεισε ἄλλο τὸ φτερό,
κ' ἔπεσε πάλι νεκρωμένο·
ὑπνο κοιμήθηκε πικρό.

Γ'.

Γιὰ τὸ μικρὸ συνάδελφόν μου
Ἐσκαψα ἔς τὴν τριανταφυλλιά
καὶ τῶθαψα... εἰς τ' ἀκριβόν μου
τὸ χάμα ἔδωκα φωλιά.

Τὸ μνηματάκι του ἐγίνε
ἴσο μὲ τῶμορφο κορμί,
σεντόνι ἔς τὴ μικρὴ του κλίνη
ἔστρωσα ἄσπρο γιασερμί.

11 Μαΐου 1873.

Α. ΠΑΡΑΣΙΟΣ.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ προηγουμένῳ φυλλα-
δίῳ λογοπαιγνίου.

Ὁ Γάτος

ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΕΝ ΤΩ: Γ. ΦΥΛΛΑΔΙΩ: ΓΡΙΦΟΥ.

Ἡ βιομηχανία ἀποκαθιστήσιν τὰ
ἔθνη μεγάλα.

(Ἦβη.—Ο.— μὴ χάνει Α ἀπὸ ΚΑΘ.—
εἰς ΤΙ σί.— ΓΑ.— Ἐθνη μεγάλα).

Σημ. Ἐν τῷ γρίφῳ τούτῳ ἐκ παραδρομῆς τὰ
γράμματα ΓΑ ἐτάθησαν πρὸ τοῦ μουσικοῦ ση-
μαίωσος εἰς ΤΙ ἀντὶ νὰ πεθῶσι μετ' αὐτό.